

Sygn. akt VU 6155/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 7 sierpnia 2014 r. sygn.(...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 6155/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił A. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji złożonym w dniu 4 września 2014 roku wnioskodawczyni wniosła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że stan jej zdrowia nie pozwala na podjęcie zatrudnienia.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. urodzona (...) posiada wykształcenie średnie techniczne. Z zawodu jest technikiem administracji. W okresie aktywności zawodowej pracowała wykonując prace dozoru nad dowozem dzieci, specjalista ds. marketingu, kasjer-sprzedawca, sprzedawca-handlowiec a ostatnio od 27 kwietnia 2012 roku na podstawie umowy cywilnoprawnej o świadczenie usług z (...) S.A.

(dowód: wniosek o rentę k. 1-4 w aktach rentowych, świadectwa pracy k. 12, 13, 14, 15, zaświadczenie k. 17)

W dniu 29 maja 2014 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek o rentę k. 1-4 akt rentowych)

Orzeczeniem z dnia 1 lipca 2014 roku lekarz orzecznik ZUS, po zapoznaniu się z opinią konsultanta lekarza psychiatry stwierdził, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Taki wniosek wywiódł ze stopnia zaawansowania rozpoznanych u niej schorzeń w postaci zaburzeń osobowości, zaburzeń somatyzacyjnych, nadciśnienia tętniczego dobrze kontrolowanego farmakologicznie.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 1.07.2014r. k. 60 w aktach ZUS wraz z dokumentacją medyczną teczką)

Od powyższego orzeczenia wnioskodawczyni wniosła sprzeciw i sprawa została skierowana na komisję lekarską ZUS, która w dniu 29 lipca 2014 roku, po rozpoznaniu zaburzeń osobowości, zaburzeń somatyzacyjnych, nadciśnienia tętniczego kontrolowanego oraz przewlekłego zapalenia błony śluzowej, wydała orzeczenie zgodne z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, tzn. uznające, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 29.07.2015r. k. 65 akt ZUS wraz z dokumentacją medyczną teczką)

Aktualnie u wnioskodawczyni występują następujące schorzenia:

- zaburzenia nerwicowe,

- zaburzenia autonomiczne występujące pod postacią somatyczną, obejmujące dolny odcinek przewodu pokarmowego o nasileniu umiarkowanym.

Występujące u wnioskodawczyni schorzenia psychiatryczne nie powodują niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

(dowód: opinia łączna biegłej psycholog J. Ś. (1) i psychiatry A. R. (1) k. 12-15)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2013, poz. 1440 ze zm) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1)

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 powyższej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy,

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiegokolwiek pracy, lecz pracy „zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Ratio legis wyodrębnienia tej przesłanki stanowi wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczeni o wyższych kwalifikacjach po utracie zdolności do ich zarobkowego wykorzystania zmuszeni byłiby podjąć pracę niżej kwalifikowaną, do której zachowali zdolność, wobec braku środków do życia. Inaczej mówiąc, ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (na przykład pracy wymagającej niższych albo niewymagającej w ogóle jakichkolwiek kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy, do której posiada kwalifikacje. Wyjaśnienie treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego), (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006 roku, I UK 103/06 OSNP 2007/17-18/26).

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, czy stan zdrowia wnioskodawczynie powoduje u niej częściową niezdolność do pracy, a więc niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Należy zaznaczyć iż wnioskodawczynie posiada wykształcenie średnie technicznej i w okresie aktywności zawodowej pracowała w różnych zawodach wykonując prace dozoru nad dowozem dzieci, specjalisty ds. marketingu, kasjer-sprzedawca, sprzedawca-handlowiec.

W przedmiotowej sprawie w celu ustalenia, czy wnioskodawczynie jest niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii łącznej biegłych psychologa J. Ś. (1) i psychiatry A. R. (1), a więc biegłych w zakresie których specjalności mieszczą się rozpoznane u wnioskodawczynie schorzenia. To bowiem schorzenia psychiatryczne determinują stan jej zdrowia i z powodu tych schorzeń wnioskodawczynie wystąpiła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, załączając do wniosku o rentę dokumentację medyczną tylko z leczenia psychiatrycznego.

Opinię łączną opracowaną przez biegłego psychologa J. Ś. i psychiatrę A. R. Sąd ocenia jako jasną, pełną, logiczną i należycie uzasadnioną. Biegłe sporządziły opinię po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczynie, jak również po przeprowadzeniu jej osobistego badania. W swoich wnioskach były stanowcze. Opinia ta nie nasuwa żadnych wątpliwości i wynika z niej jednoznacznie, że wnioskodawczynie obecnie z powodu schorzeń psychiatrycznych nie jest niezdolna do pracy.

Biegłe wskazały, że wnioskodawczynie leczona jest psychiatrycznie od 2 lat z rozpoznaniem zaburzeń depresyjnych z somatyzacją. Obecnie biegłe nie stwierdziły, zarówno w osobistym badaniu, jak i w analizie dokumentacji z leczenia psychiatrycznego wyraźnych cech depresji – tj. znacząco obniżonego nastroju lub napędu, a objawy nerwicowe, w ich ocenie nie są uporczywe. O powyższym biegłe wnioskowały również z braku konieczności hospitalizacji w związku z ewidentnymi odwodnieniami, zaburzeniami elektrolitowymi, które występują zwykle po „kilkunastu biegunkach dziennie i wymiotach”, jak to deklarowała wnioskodawczynie. W ocenie biegłych zgłaszane w trakcie badania przez wnioskodawczynie skargi nie znalazły w ocenie biegłych potwierdzenia w dokumentacji z ostatniego roku leczenia, co w ich ocenie należy wiązać z podjęciem odpowiedniego i dość regularnego leczenia psychiatrycznego.

Podsumowując, biegłe psycholog J. Ś. i psychiatrę A. R. wprost wskazały, że objawy depresyjne i nerwicowe nie są obecnie nasilone na tyle, aby powodować długotrwałą niezdolność do pracy. U A. P. zaznaczają się jedynie trudności osobowościowe, które wymagają podjęcia terapii psychologicznej.

W ocenie Sądu biegłe psycholog J. Ś. i psychiatrę A. R. rzeczowo uzasadniły swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawczynie schorzeń natury psychiatrycznej i ich wpływu na jej zdolność do pracy. Wnioskodawczynie na rozprawie w dniu 9 stycznia 2015 roku nie zgłosiła do tej opinii żadnych zarzutów. To na niej

zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu a nie wykazała się jakąkolwiek inicjatywą dowodową. To strony - zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności procesu cywilnego - są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.) Wnioskodawczynie domagając się prawa do renty, winna zatem przed Sądem wykazać spełnienie przesłanki niezdolności do pracy, czego nie uczyniła. W szczególności fakt ten nie wynika, że złożonego do akt sprawy zaświadczenia lekarskiego pochodzącego od lekarza psychiatry z dnia 5 stycznia 2015 roku o poddaniu się w tym dniu przez skarżącą badaniu psychiatrycznemu. Zaświadczenie to potwierdza li tylko konieczność kontynuowania leczenia farmakologicznego przez wnioskodawczynię oraz konieczność terapii psychologicznej, co podkreślają także biegli w niniejszej sprawie. Konieczność leczenia i terapii nie jest równoznaczna z niezdolnością do pracy, jak chce wnioskodawczynie, co jednoznacznie wynika ze sporządzonej w sprawie opinii łącznej biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii. .

Również wyniki przeprowadzonego w dniu 26 czerwca 2014 roku badania ezofago-gastro-duodenoskopowego nie dowodzą o istnieniu u skarżącej niezdolności do pracy. Badanie to stwierdza jedynie występowanie u wnioskodawczynie przepukliny rozworu przełykowego oraz nadżerkę śluzówki żołądka. Opiniujący w sprawie biegli zapoznali się z wynikiem tego badania i nie widzieli potrzeby badania skarżącej przez biegłego innej specjalności, co oznacza, że schorzenie to nie ma istotnego znaczenia na zdolność skarżącej do pracy.

Tym samym występujące obecnie u 33 -letniej wnioskodawczynie schorzenia, są aktualnie na takim etapie zaawansowania, że nie prowadzą do naruszenia sprawności jej organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie niezdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Mimo ich występowania A. P. zachowała zdolność do wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

Podkreślenia wymaga, że ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i Sąd nie może - wbrew opinii biegłego (biegłych) - opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie o sygn. akt II UK 191/09, Lex numer 590238).

Natomiast w przypadku pogorszenia stanu zdrowia, wnioskodawczynie może wystąpić do organu rentowego z kolejnym wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.